

סיפור מזעזע ומצחיק בו זמנית

ברמה שאתה מרגיש את פעימות הלב שלו ואת העובדה שהוא אכל חמין לפני יומיים. הריח הוא שילוב של סולר, זיעה קולקטיבית ובושם זול שהנהג התיז כדי להסתיר את ריח הסנדוויץ' טונה שאכל. הנהג לוקח פנייה ב-80 קמ"ש בתוך סמטה צרה בבני ברק, האוטובוס נוטה על הצד, ואתה רואה את החלון מתקרב למדרכה. הנהג לא מסתכל על הכביש, הוא מחזיק קלמנטינה ביד אחת, את הטלפון ביד השנייה, ומנווט עם המרפק תוך כדי שהוא צורח בערבית: *לא, לא, לא! תגיד לו שאני לא משלם על הטרקטור הזה!*

בכל ברקס חירום – ויש כאלה כל שלוש שניות – מאה איש מבצעים קידה אלימה קדימה. הראש שלך נכנס בתוך התיק של יהודי שסוחר קוגל תפוחי אדמה חם. "סליחה", אתה ממלמל, והוא עונה לך: "הכל טוב, בברקס הקודם נכנסתי לתוך קופסה של כבד קצוץ". הנהג מסתכל במראה, רואה את כל הפסיפס האנושי שמעוך לו על הדשבורד, ומחייך חיוך סדיסטי של מי שמצא את הייעוד שלו בחיים – התעללות המונית בשכר מינימום.

כשאתה סוף סוף מגיע לתחנה שלך, אתה מגלה שאתה נעול מאחורי חומה של מזוודות וארגזי חלב. אתה צועק *"נהג, דלת, !אבל הוא בשיא של ויכוח על מחיר הדיזל בירדן. אתה לוחץ על הסטופ בטירוף, והוא מצפצף כמו סירנה של אמבולנס, אבל הנהג ב"מוד" של טייס קרב. הוא עוצר קילומטר אחרי היעד, פותח את הדלת לשנייה וחצי בדיוק כשהאוטובוס עוד בנסיעה איטית, ואתה פשוט "נפלט" החוצה כמו פגז שנורה מתותח. אתה נוחת על המדרכה, מיוזע, רועד, מריח כמו עשן וקוגל, ורואה את האוטובוס נעלם באופק בענן פית, כשקולות הצרחות בערבית של הנהג עוד מהדהדות לך בתוך הנשמה כמו קינה על השפיות שאבדה לך לעד.*

יום ראשון בצהריים, החום של המדרכה עולה לך ישר לראש, ואתה עומד שם כבר 45 דקות עם עוד שבעים יהודים יקרים שנראים כאילו הם בדרך לגלות בבל. השלט הדיגיטלי מזייף זמנים, כבר ארבעים דקות כתוב "2 דקות" (כשמדי פעם זה קופץ ל-9 וחוזר ל-5), ובשלב מסוים המספר פשוט נעלם, כאילו האוטובוס עבר הארה רוחנית והחליט להפוך לניידת חב"ד.

פתאום, באופק, מופיע צל צהוב. האדרנלין בתחנה עולה לרמה של ערב פסח. עשרות ידיים נשלחות לאוויר בנפנוף נואש של ניצולים על אי בודד. אנשים קופצים לכביש, מסכנים את חייהם, מנופפים בתיקי טליתות, במזוודות בגודל של ארון קודש. והנהג? הנהג חולף על פניכם בטיסה נמוכה של מטוס F-15 עושה תנועת "ביטול" עם היד, ומשאיר אחריו ענן פיח שחור וסמך שצובע לכולם את הציציות בשחור-פחם. **עוברת עוד חצי שעה.** מגיע האוטובוס הבא. הוא לא עוצר בתחנה, כי זה פשוט מדי. הוא עוצר 30 מטר קדימה, באמצע נתיב נסיעה, ליד פח זבל שעלה על גדותיו. באותו רגע נשמעת שריקת הפתיחה. יהודים עם פראקים מתעופפים, נשים עם עגלות תאומים שהופכות לנגמ"שים, וכולם רצים בטירוף לעבר הדלת. הנהג פותח את הדלת הקדמית.

אתה נדחף פנימה ומוצא את עצמך נמרח על השמשה של הנהג. והנהג? יש לו אוזניית בלוטוס שיושבת לו על האוזן כמו גידול ממאיר, והוא צורח בערבית בווליום שגורם למנוע להישמע כמו לחישה: *יא אבו-יוסף! וולאהי אמרתי לו שהברקסים שרופים! יא חיוואן, אל תגיד לי מה לעשות!"* הוא לא מדבר, הוא מנהל מלחמת עולם שלישית בשידור חי, ותוך כדי הוא דופק גז שמעיף את כל הנוסעים קדימה כמו ערימת דומינו.

בפנים אין מקום לעמוד, יש רק מקום "להיטמע". אתה מוצא את עצמך דבוק לאדם זר